

Arrest

nr. 122 659 van 17 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART loco advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 november 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 januari 2013.

1.3. Op 28 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 17 juni 2013 werd verzoeker gehoord omdat uit zijn dossier bleek dat er een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking moest worden genomen dat het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe zou kunnen brengen deze status in te trekken.

1.5. Op 13 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 december 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Armeens orthodox christen afkomstig uit Kameshli in de provincie Hassage. Na het middelbaar bent u rechten gaan studeren aan de universiteit van Aleppo. Van 2008 tot 2010 zou u uw legerdienst hebben gedaan. Omdat u universitaire studies had aangevat, kreeg u de graad van 'raqib'. Op een gegeven moment zou u met een zekere A.(...) H.(...) problemen hebben gekregen. Hij zou een collectief gebed hebben willen organiseren. Omdat dit verboden was in het leger, zou u een rapport hebben geschreven waarin deze overtreding werd gesignaleerd. Naar aanleiding van dit rapport werd A.(...) H.(...) eerst verhoord, vervolgens veroordeeld door de militaire rechtbank en daarna doorverwezen naar de gevangenis van Tetmur. Na uw legerdienst zou u uw rechtenstudies hebben verdergezet. In juli 2012 zou u aan de universiteit van Aleppo A.(...) H.(...) opnieuw zijn tegengekomen. Hij zou u hebben geslagen en ermee gedreigd hebben u te zullen straffen in overeenstemming met de voorschriften van de islam. Ongeveer één week later, omstreeks 15 juli, zou hij u hebben opgebeld. Opnieuw zou hij dreigementen hebben geuit. Als gevolg van deze dreigementen en ook omdat de veiligheidssituatie in Aleppo was verslechterd, zou u besloten hebben een andere verblijfplaats te zoeken in Aleppo. U zou bij een vriend zijn gaan wonen in de wijk Meidan. Begin augustus zou een meisje naar u hebben geïnformeerd in het huis van uw neef in Aleppo, waar u tot even daarvoor had verbleven. Twee dagen later zou u van uw vader hebben vernomen dat een aantal bebaarde mannen bij uw ouderlijk huis waren langsgesproken, op zoek naar u. Nadat ze van uw moeder hadden vernomen dat u niet thuis was, zouden ze zijn weggegaan en met hun geweren in de lucht hebben geschoten. Omstreeks 15 augustus 2012 zou u naar het dorp Helko, nabij Kameshli zijn gereisd, waar u onderdook tot uw vertrek uit Syrië. Op 19 september 2012 zou u officieel zijn opgeroepen als reservist. Op 12 november 2012 zou u vanuit Syrië naar Istanbul (Turkije) zijn gereisd, waar u op 14 november 2012 aankwam. Op 22 november 2012 vertrok u vanuit Istanbul naar België waar u op 29 november 2012 aankwam. Diezelfde dag vroeg u asiel aan in België.

U werd op 31 januari 2013 gehoord door het Commissariaat-generaal (CGVS). Op 28 februari 2013 kende het CGVS u de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet toe.

Naar aanleiding van nieuwe informatie die het CGVS ontving, nl. een kopie van uw Syrisch paspoort met daarin verschillende visa, werd u opnieuw opgeroepen voor gehoor op 17 juni 2013.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat er ná de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nieuwe elementen in uw asioldossier zijn opgedoken. Uit deze nieuwe elementen blijkt dat cruciale verklaringen die u in de loop van de asielprocedure aflegde ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u de status van subsidiaire bescherming heeft verkregen op basis van bedrieglijke verklaringen.

Het CGVS is immers in het bezit gesteld van een kopie van uw Syrisch paspoort. Uit deze kopie van uw paspoort kan afgeleid worden dat u visa heeft bekomen, onder andere voor Nagorno Karabach. Tijdens het gehoor van 17 juni 2013 werd u ermee geconfronteerd dat u beschikte over een Syrisch paspoort met daarin een aantal visa opgenomen voor verschillende landen. U lichtte zelf toe dat u een visum had bekomen voor Armenië en Nagorno Karabach. U voegde eraan toe dat dit alles was geregeld door uw smokkelaar. Hij zou bovendien ook nog visa regelen voor Turkije en China. De bedoeling was dat u zich het profiel van een handelsreiziger zou aanmeten die veel naar het buitenland reisde. Dit zou ervoor zorgen dat u gemakkelijker een visum zou verkrijgen om naar Europa te reizen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 17 en 28-30).

Vervolgens werd u uitdrukkelijk gevraagd of u ooit in Armenië bent geweest (zie gehoorverslag CGVS, vragen 18, 32), of u ooit in Nagorno Karabach bent geweest (zie gehoorverslag CGVS, vraag 32) en of u mogelijkwijze beschikt over de Armeense nationaliteit (zie gehoorverslag CGVS, vraag 34). Op deze drie vragen antwoordde u telkens ondubbelzinnig ontkennend. U werd hierna gevraagd om uw toestemming te geven aan het CGVS om te onderzoeken of u al dan niet over de Armeense nationaliteit beschikt. U verklaarde hiertegen geen bezwaar te hebben, waarna u een door het CGVS opgesteld attest ondertekende, dat in deze toestemming voorziet (zie gehoorverslag CGVS, vraag 40). Het CGVS stelde vervolgens een onderzoek in. Op 11 oktober 2013 ontving het CGVS een antwoord

van de Armeense ambassade in Brussel. Hierin werd bevestigd dat u een Armeens staatsburger bent en dat u bovendien beschikt over een Armeens paspoort dat op 1 januari 2012 werd uitgegeven (zie COI Case ARM 2013-011, toegevoegd aan het administratief dossier). Aldus blijkt ontegensprekelijk dat u op intentionele wijze de Belgische asielinstanties heeft trachten te bedriegen door te ontkennen dat u over de Armeense nationaliteit beschikt.

Aldus staat vast dat u zowel over de Syrische als de Armeense nationaliteit beschikt. Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU. Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw asielaanvraag in België derhalve toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Armeense als de Syrische overheid. U baseert uw verzoek om internationale bescherming echter enkel op feiten die zich in Syrië hebben voorgedaan. Uit uw verklaringen kunnen geen elementen ontwaard worden die erop wijzen dat u een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt ten aanzien van Armenië - van welk land u angstvallig probeerde de nationaliteit te verbergen. U verklaarde in dit verband uitdrukkelijk geen vrees te koesteren ten aanzien van Armenië (zie gehoorverslag CGVS, vraag 41). Er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u zich naar Armenië kan begeven om aan de situatie in Syrië te ontkomen. Bijgevolg dient de u toegekende subsidiaire beschermingsstatus, op basis van de actuele situatie in Syrië, ingetrokken te worden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het motiveringsbeginsel van administratieve handelingen zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en het beginsel volgens hetwelk het administratieve bestuur gehouden is te oordelen rekening houdend met alle relevante elementen van de zaak, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de pagina's 92 en 93 van het administratief dossier het bestaan opwerpt van een “eventuele verblijfstitel van betrokkene in Armenië en/of de verwerving van de Armeense nationaliteit” doch het dossier geen enkel bewijs bevat van het bestaan van een dergelijke verblijfstitel of een dergelijke verwerving van de Armeense nationaliteit. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal in een schrijven van 14 januari 2014 gericht aan zijn raadsman toegeeft niet te beschikken over een fotokopie van zijn beweerde paspoort. Verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal aldus haar beslissing heeft genomen zonder zelfs de mogelijkheid te hebben gehad na te gaan of de identiteit van het paspoort waarover de Armeense consul verklaart te beschikken identiek is aan zijn identiteit (door de geboortedata, de foto's, de handtekening enz. te vergelijken) terwijl dergelijke controle volgens verzoeker verplicht was teneinde te voorzien in de motivering van de beslissing. Verzoeker besluit dat men bijgevolg niet kan oordelen dat het Commissariaat-generaal haar beslissing heeft genomen op basis van objectieve elementen maar de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op een subjectieve verklaring van de Armeense consul in Brussel. Hij benadrukt dat hij trouwens over geen enkel bewijs beschikt van de elementen die het Commissariaat-generaal aan het Armeense consulaat heeft gegeven, dat er geen enkel bewijs is dat voldoende informatie werd gegeven aan het Armeense consulaat, dat het Commissariaat-generaal niet een kopie van zijn Syrische paspoort aan het Armeense consulaat heeft verzonden en dat er geen enkel bewijs is van het antwoord van het Armeense consulaat waarin zijn Armeense identiteit wordt bevestigd. Verzoeker meent dat *in casu* enkel een fotokopie van zijn beweerde Armeense paspoort zou overeenstemmen met een objectief element dat zou toelaten de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

Er kunnen immers meerdere personen zijn die zijn naam dragen, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat het had volstaan aan de Armeense consul een fotokopie van het paspoort te vragen teneinde elke twijfel uit te sluiten. Door een dergelijke zware beslissing als de intrekking van de subsidiaire bescherming te nemen op basis van niet meer dan een hypothese, heeft het Commissariaat-generaal volgens verzoeker dan ook het motiveringsbeginsel ernstig geschonden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en zorgvuldigheid, wijst verzoeker erop dat hij bij schrijven van zijn raadsman van 12 januari 2014 uitdrukkelijk aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft gevraagd om te kunnen beschikken over het eventuele mailverkeer tussen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Armeense consul in Brussel, de eventuele bijlagen bij deze e-mails, een fotokopie van zijn beweerde Armeense paspoort teneinde te kunnen nagaan of het wel degelijk over dezelfde persoon gaat en de objectieve bewijzen waarover het Commissariaat-generaal beschikt die met zekerheid aantonen dat hij over een Armeens paspoort beschikt. Het Commissariaat-generaal heeft echter geoordeeld dat het verslag van de briefwisseling met de Armeense consul in Brussel op pagina 96 van het administratief dossier volstond en heeft niet geantwoord op zijn verzoek tot openbaarmaking wat de uitwisseling van brieven met de Armeense consul te Brussel betreft, waarmee het Commissariaat-generaal volgens verzoeker het redelijkheidsbeginsel alsook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3. In een derde middel, afgeleid van de schending van het beginsel *audi alteram partem*, voert verzoeker aan dat de ondervrager hem bij aanvang van het gehoor op 17 juni 2013 niet heeft geïnformeerd van het feit dat hij gehoord werd naar aanleiding van een eventuele beslissing tot intrekking van zijn subsidiaire bescherming. Zonder te beschikken over een kopie van het beweerde paspoort, werd verzoeker bovendien ernstig geschaad in zijn rechten van verdediging, met name de mogelijkheid zijn persoonlijke gegevens te vergelijken met deze opgenomen in de beweerde verblijfstitel van de Armeense consul teneinde de overeenstemming van de identiteiten na te gaan. Daarnaast wijst verzoeker erop dat het in het middel omschreven beginsel inhoudt dat hij een volledig dossier moet kunnen raadplegen dat alle stukken bevat. Hij herhaalt andermaal dat het niet toevoegen aan het dossier van een kopie van het beweerde paspoort de mogelijkheid om zijn verdediging te organiseren tot niets heeft herleid zodat zijn recht om gehoord te worden geschonden werd.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van openbaarheid, benadrukt verzoeker dat artikel 32 van de Grondwet het fundamentele recht bekrachtigt van elke burger om elk administratief document te raadplegen en zich hiervan een kopie te laten overhandigen en dat genoemd artikel alsook de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur het principe van de openbaarheid van alle administratieve documenten instellen. Het is ontegensprekelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve overheid is en dat het schrijven van de consul van Armenië dat op 11 oktober 2013 werd verzonden aan het Commissariaat-generaal een administratief document uitmaakt. Door dit document niet te overhandigen, heeft het Commissariaat-generaal het beginsel van de openbaarheid geschonden, aldus verzoeker.

2.5. In een vijfde middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van de rechtzetting, wijst verzoeker erop dat hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ter kennis heeft gebracht dat haar beslissing onwettig is nu zij op flagrante wijze onder meer het motiveringsbeginsel heeft geschonden. Het Commissariaat-generaal heeft echter op geen enkele wijze geprobeerd om deze onwettigheid recht te zetten.

2.6. In een zesde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), laat verzoeker gelden dat het Commissariaat-generaal, door een beslissing te nemen tot intrekking van het statuut van subsidiaire bescherming zonder het bestaan van de verblijfstitel in Armenië na te gaan, het risico neemt hem te onderwerpen aan een terugkeer naar Syrië waar zijn leven in gevaar is en waar hij minstens vreest voor onmenselijke en vernederende behandelingen.

2.7. In een laatste onderdeel, in wat als een zevende middel kan worden beschouwd, betoogt verzoeker dat het past om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen, enerzijds omdat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en anderzijds omdat er een ernstige bedreiging is van het leven of de persoon van een burger als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde

documenten van UNHCR, het CICR en Reuters stelt verzoeker in dit verband dat niet kan betwist worden dat de veiligheidssituatie in Syrië betreurenswaardig is en elke dag verslechtert, dat de burgerbevolking bovendien slachtoffer is van ontvoeringen en willekeurige opsluitingen, dat de gevangenen onmenselijke folteringen ondergaan en dat de ontvoeringen integraal deel uitmaken van de systematische aanval van de overheid op de burgerbevolking. Verwijzende naar rechtspraak van het EHRM en het Europees Hof van Justitie, meent verzoeker dat hij zich in een uitzonderlijke situatie van blind geweld bevindt, dat enkel zijn aanwezigheid op het Syrische grondgebied constitutief is voor een reëel risico voor zijn leven of zijn fysieke integriteit en dat elke persoon in Syrië gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In ondergeschikte orde, vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek.

2.8. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 2 pagina's uit het administratief dossier, een e-mail van 12 januari 2014 van verzoekers raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een e-mail van 14 januari 2014 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoekers raadsman, een fax van 16 januari 2014 van verzoekers raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het document "*International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update I*" van UNHCR van december 2012, het artikel "*Syrie: une tragédie humaine aux conséquences désastreuses*" van CICR van 29 augustus 2013, het artikel "*Secret detention part of Syria 'campaign of terror.'*" U.N." van Reuters van 19 december 2013 en een uittreksel uit P. Martens (dir.), *Les droits de la défense*, CUP, vol 146, 2014.

2.9. Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker bij beslissing van 28 februari 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat het CGVS in het bezit is gesteld van een kopie van verzoekers Syrisch paspoort waaruit kan afgeleid worden dat hij een aantal visa heeft bekomen, waarop het CGVS een onderzoek instelde of verzoeker al dan niet over de Armeense nationaliteit beschikt. Op 11 oktober 2013 ontving het CGVS een antwoord van de Armeense ambassade in Brussel waarin werd bevestigd dat verzoeker een Armeens staatsburger is en dat hij beschikt over een Armeens paspoort, waardoor vaststaat dat hij zowel over de Syrische als de Armeense nationaliteit beschikt zodat er redelijkerwijs kan worden van uitgegaan dat hij zich naar Armenië kan begeven – ten aanzien van welk land hij blijkens zijn uitdrukkelijke verklaringen geen vrees koestert – om aan de situatie in Syrië te ontkomen.

2.10. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudende intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.11. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag er later op wijst dat hij geen vervolging vreest.

Gelet op de verstreckende gevolgen voor verzoeker van de beslissing om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, is het van wezenlijk belang dat de elementen die hiertoe aanleiding hebben gegeven, steun vinden in het administratief dossier.

2.12. Uit de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 februari 2013 blijkt dat niet wordt betwist dat verzoeker de Syrische nationaliteit heeft, noch dat hij zijn legerdienst in Syrië heeft volbracht – hetgeen ook blijkt uit zijn militair boekje, een bewijs van ontslag uit het leger en foto's van verzoeker tijdens zijn legerdienst –, noch dat hij in Syrië werd opgeroepen als reservist.

Uit de thans bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het antwoord van het Armeense consulaat in Brussel van 11 oktober 2013 meent te kunnen besluiten dat verzoeker tevens over de Armeense nationaliteit beschikt.

De Raad is evenwel van oordeel dat dergelijk besluit niet wordt ondersteund door de summier informatie gevoegd aan het administratief dossier. Uit het e-mail verkeer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat het Armeense consulaat op basis van de gegevens vermeld in verzoekers Syrisch paspoort en het daarin aangebrachte Armeens visum tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker houder is van een Armeens paspoort. De Raad dient echter vast te stellen dat het administratief dossier geen fotokopie van dit beweerde paspoort bevat zodat niet kan worden nagegaan of verzoeker en de houder van het Armeense paspoort daadwerkelijk dezelfde persoon is. De argumentatie in de verweernota van 28 januari 2014 dat het verzoeker vrij staat om aan te tonen dat hij niet over de Armeense nationaliteit beschikt en dat het Armeense consulaat zich vergist heeft en dat het dan ook aangewezen is dat verzoeker zelf contact opneemt met het Armeense consulaat om een kopie van het paspoort te bekomen om alzo de handtekening en de gegevens te vergelijken, is allerminst ernstig. Indien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wenst over te gaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker naast de Syrische tevens over de Armeense nationaliteit zou beschikken, ligt de bewijslast te dezen bij het Commissariaat-generaal, die hieraan *in casu* echter niet heeft voldaan.

Immers, nergens uit het administratief dossier blijkt op welke wijze de identiteit van de houder van het Armeense paspoort AM 0886522 "Garen Khazaryan", in het paspoort "Garen Ghazaryan", en verzoekers identiteit vergeleken zijn. Uit niets blijkt dat het Armeense paspoort en visa departement, de Armeense consul, hetzij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de overeenstemming van deze identiteiten heeft geverifieerd aan de hand van foto's, handtekeningen en/of vingerafdrukken. Zoals terecht wordt opgemerkt in het verzoekschrift kunnen er meerdere personen zijn die verzoekers naam dragen.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de feitelijke vaststellingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, op generlei wijze objectief verifieerbaar zijn aan de hand van het administratief dossier en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van een dergelijk summier onderzoek niet in redelijkheid kon overgaan tot het nemen van de beslissing inhoudende de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 december 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS